

[Christophersen]

for, er ikke alene et samarbejde eller et flertal om nogle uger, men det er en situation, som gør det muligt at gennemføre noget, som er bæredygtigt mange måneder, måske flere år frem. Det er regeringen, som alene afgør, om den situation tilvejebringes. Det afgør den ved sit valg af forslag. Det afgør den ved den helhed, den lægger frem. Det afgør den ved sit valg af arbejdsform og ved den måde, den behandler folketinget på.

Den tredje bemærkning, jeg godt ville gøre, er, at det er ikke oppositionen, der har brug for regeringens bistand i denne situation, men omvendt, og derfor tror jeg ikke, regeringen må forvente – i hvert fald ikke forvente af os – at den med baggrund i den økonomiske nødvendighed, den står over for, kan opnå indrømmelser fra os på det ideologiske felt, indrømmelser som en art pris for at føre en nødvendig økonomisk politik, som det må være i regeringens egen soleklare, velforståede interesse at gennemføre.

Jeg synes, jeg ville sige disse ting, idet der er et gammelt ord, som siger, at forord bryder ingen trætte. Jeg håber, statsministeren vil lægge sig dem på sinde i god tid, inden han i eftermiddag har det første møde med en række organisationer.

Formanden:

Hvis vi skal følge den praksis, som skiftende formænd har fulgt, er jeg nødt til at gøre opmærksom på, at det er lovforslag nr. L 4, vi behandler, og at dette indlæg nok vanskeligt kan indpasses under forretningsordenens regler om debatter her i tinget. Jeg håber, følgende talere vil tage det efterretteligt.

Gert Petersen (SF):

Jeg kan berolige formanden med, at jeg har et helt klart udgangspunkt i det lovforslag, som vi her behandler, nemlig lovforslaget om ejerlejligheder.

Jeg vil godt beklage, hvis det, jeg tidligere fik sagt, kom til at lyde, som om jeg udstedte en slags anstændighedsattest til det nyskabte firkløver, der vil have denne sag behandlet som en ekspropriationslov.

Jeg skulle naturligvis have sagt, at så tåbelige er de ikke. Det har ikke noget med anstændighed at gøre. Hr. Wilhjelm har helt ret i, at en række af de samme folketingsmed-

lemmer, som for år tilbage var med til at gennemføre en tilsvarende lov, dengang ikke havde de indvendinger og ikke talte om ekspropriation, sådan som de taler om nu, men de er ikke så tåbelige, at de vil have loven sendt ud til folkeafstemning, for så ved de, at loven vil blive vedtaget og deres eget initiativ vil lide et drønende nederlag. Derfor er det ekspropriationen, de nu kører på for at prøve på at forhindre denne lovgivning.

Det tagne initiativ, hvorefter man bringer ekspropriationsspørgsmålet ind i billedet, giver behandlingen af dette lovforslag nogle yderligere aspekter, som naturligvis rækker ud over det rent tekniske i forbindelse med lovforslaget. Det kan også berøre de umiddelbare økonomiske, sociale og andre virkninger af det. Derfor vil jeg da godt sige til statsministeren, at vi håber sandelig ikke, han giver efter for denne pression. Der er tale om en usaglig og utilstodelig pression fra nogle partier, der åbenbart er i stand til at gribe til de yderste prokuratortricks for at forhindre en lovgivning med et rigtigt socialt sigte.

Når man vil gribe til den slags udveje, søge den slags udveje, hvad kan vi så ikke vente os i de kommende måneder fra disse partiers side? Hvis statsministeren giver efter for denne pression, hvad kan han så, hvad kan regeringen så ikke vente sig i de kommende måneder fra de partiers side? Så vil man i sandhed opleve, hvordan de partier, der tabte valget, vil begynde at optræde som sejrherre og begynde at optræde som dem, der skal diktere udviklingen, diktere flertallet i dette folketing.

Så meget kan vi lære af den episode, som vi er vidne til nu, og derfor synes jeg, det er helt afgørende fundamentalt vigtigt, at statsministeren siger nej til at anerkende det initiativ, som disse partier nu har taget. Det er ikke alene politisk vigtigt, det er også sagligt rigtigt, når statsministeren siger et sådant nej.

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger til det sidste indlæg. For det første synes jeg, regeringen skal overveje, når det drejer sig om de kommende måneders politik i det hele taget, hvad det er for en slags makkere, den finder på den side i salen, hvad det er for partier, hvor de vil hen, til hvilke yderligheder de vil gå for at påtrykke en samlet politik, som der tales om, et asocialt stempel. Dernæst vil jeg understrege, at jeg tror, stats-